

Иван Вазов

Славословия на Мусала

Le Mont Blanc que cent monts entourent...
Desinterressement.

V. Hugo

Там в сяйното небе, из хаоса планински,
изпъква Мусала, левентът исполински.

Един в лазура син, без равен, без другар,
над всички планини възвишеният цар.

Високо той над тях издига лоб гранитен,
със вечен сняг венчан и с облаци уkitен.

И гледа мълчелив в дълбокий небосклон
до самия Олимп – на боговете трон.

А около – тълпи гиганти горделиви
чукари, върхове и чалове плешиви –

и страшни ридища с изгрязани чела,
в смирение стоят пред вечний Мусала.

И всички в един глас гиганта пръв венчават,
върховната му мощ в небето прогласяват:

„Ти наш си цар и вожда – планински хор мълви, –
пред твоята глава ний скланяме глави.

Висок си ти над нас, отишъл си в небето,
съперник нямаш друг, царуваш в вишинето.

Слънчевите лучи най-първо теб златят
и орлите едни по тебе се вестят;

там, дето видиш ти, на нас не стига взорът,
един ти само чуйш на ангелите хорът.

Осанна теб! Венец и слава ти си нам,
най-пръв и най-светлив, най-чист и най-голям,

и горди сме със теб, пред кой сме всички мали,
и хора да сме ний – ний бихме те ругали!“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4318>]